

Adevărul creștin

Eu sunt Cel ce sunt

Iubit până la capăt

Adu-ți aminte de
Domnul Isus Hristos!

Uitând ce este în urma mea

Ți se pare imposibil?

Fii treaz în toate lucrurile!

Nr. 2 | 12

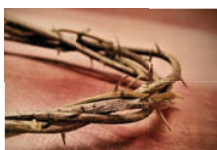
Aprilie - Iunie

Cuprins

- 3 Eu sunt Cel ce sunt**
Mihai Socoteanu

- 5 Iubit până la capăt**
Dumitru Cornilescu - traducere Petru Ion

- 8 Cu Dumnezeu Tatăl în timpul pribegiei noastre**
Teodor Popescu

- 10 Adu-ți aminte de Domnul Isus Hristos!**
Teofil Cernat

- 13 Uitând ce este în urma mea**
Nicolae Vlaicu

- 15 Ți se pare imposibil?**
Daniel Dumitrescu

- 19 Fii treaz în toate lucrurile!**
Corneliu Radu

- 20 Botezul în apă, simbolul îngropării cu Hristos**
Teodor Popescu

- 22 Scurtă istorie a Bisericii din Pitești**

- 24 Albeștii de Muscel Argeș**
Centrul de Educație Creștină

Impressum

*Adevărul
creștin*

Ediție îngrijită de:
Sergiu Iorgulescu
siorgulescu@yahoo.com

Colaboratori:
Horia Azimioară, Teofil Cernat,
Ion Petru, Corneliu Radu,
Mihai Socoteanu, Ortansa Stângă,
Nicolae Vlaicu

DTP , Prepress și Tipar: Stephanus

Nr. 2 /2012, Aprilie - Iunie.
Revista apare trimestrial
și poate fi procurată de la Librăria BER.

Adresa:
Biserica Evanghelică Română
Str. Carol Davila nr. 48, Sector 5,
Tel.: 021 411.96.22; Fax: 021 410.36.52

București
Email: ber@rdsmail.ro
www.ber.ro

Toate drepturile sunt rezervate.
Orice reproducere sau selecție de texte din
această revistă este permisă doar cu aprobarea
în scris din partea BER.

Eu sunt Cel ce sunt

Așa S-a definit pe Sine Însuși Dumnezeu când i S-a revelat lui Moise la Horeb. Numele care este mai presus de orice tentativă umană de definiție, Acela care a creat toate lucrurile văzute și nevăzute, pe care cerurile cerurilor nu-L pot cuprinde, se definește pe Sine atât de concis și simplu?

Oamenii, când este vorba să se prezinte, fie verbal, fie prin CV, nu ezită să-și prezinte toate titlurile și realizările personale, mai ales când perspectiva unei slujbe bune se conturează la orizont, atitudini care în coordonatele pământeste sunt de înțeles. Putem înțelege pentru viața noastră personală că Dumnezeu Se va revela în smerenie și în simplitate. Așa a fost viața Domnului Hristos care ni L-a făcut cunoscut pe Tatăl, iar credinciosul va avea harul binecuvântărilor și descoperirilor cerești în măsura în care și în viața lui se vor regăsi cele două trăsături creștine de caracter: smerenia și simplitatea.

În concepția oamenilor, cele două trăsături de caracter sunt considerate cu predilecție a fi caracteristice oamenilor cu o condiție socială mai scăzută, dar, în prezența lui Dumnezeu, cu cât cunoști mai mult, cu atât îți dai seama

cât de puțin cunoști din ceea ce se poate cunoaște și ce mic ești în comparație cu Dumnezeul creator. Cum spune Cuvântul, cu cât Îl cunoaștem mai mult pe El, cu cât El crește, cu atât noi ne vom micșora, iar smerenia și simplitatea vor fi pietrele prețioase în care va străluci chipul Domnului Hristos.

Dumnezeu urma să se prezinte ulterior lui Faraon prin măreția faptelor Sale ce contrastau puternic cu simplitatea atât de profundă a prezentării Sale. Viața de credință în esență înseamnă să te prezinte faptele și mai puțin vorbele.

Un al doilea gând pe care l-am putea desprinde este poate acela legat de încercarea lui Dumnezeu de a se prezenta, uitându-Se în lumea creată și căutând parcă ceva suficient de sugestiv și de consistent pentru a-L defini, chiar dacă destul de palid. Această încercare nu are finalitate, El Se reîntoarce spre Sine și Se definește în mod absolut doar prin Sine Însuși. Dumnezeu immanent! Există o similitudine cu scena din Geneza 1, când pământul era pustiu și gol, iar Duhul lui Dumnezeu Se mișca

pe deasupra apelor, căutând parcă un loc unde să coboare, iar acel loc perfect, desăvârșit, îl găsim în Evangheliile în persoana Domnului Hristos, când Duhul Sfânt S-a coborât peste El în chip de porumbel.

Dumnezeu S-a revelat și S-a definit deplin doar în Domnul Hristos, cine L-a văzut pe El, L-a văzut pe Tatăl (Ioan 14.9), iar omul poate să-L cunoască pe Dumnezeu doar prin Fiul. Domnul Hristos este Acela care completează și dă sens pentru noi expresiei „*Eu sunt*“ din Exod 3, în lumina afirmațiilor Sale de excepție: „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*“ (Ioan 14.6), „*Eu sunt ușa oilor*“ (Ioan 10.7), „*Eu sunt Pâinea vieții*“ (Ioan 6.35), pentru a menționa doar o parte din ele. Putem deci înțelege încă o dată adevărul din Ioan 10.30, „*Eu și Tatăl una suntem*“, reflectat și în aceste expresii sfinte. Dumnezeu S-a definit și S-a revelat prin Domnul Hristos! Noi prin ce ne definim? Prin lucrurile pământești, trecătoare, sau prin caracterul și viața Domnului ca realități zilnice ale vieții de credință.

În al treilea rând, din expresia „*Eu sunt Cel ce sunt*“, reiese caracterul imuabil al lui Dumnezeu, El este Același ieri, azi și în veci. Dumnezeuul nostru este statornic și neschimbabil. Ca oameni, deseori suntem fluctuanți în sentimente, în afirmații, în poziții, în prietenii, iar statornicia nu este atributul care ne caracterizează cel mai bine. Să învățăm de la Domnul statornicia în bine, atât în relațiile de credință dintre frați, cât mai ales în relația noastră cu El.

Ca oameni, suntem ființe cu existență pregnant condiționată de nevoi materiale și mai ales de intervenția Creatorului în viața noastră. Dumnezeu însă nu are o existență condiționată de ceva, El există prin Sine Însuși, este etern, iar acest atribut al Său scoate în lumină și mai mult nebunia omului ce nu crede în existența Lui și se declară ateu.

În al patrulea rând, această expresie arată inima deschisă a lui Dumnezeu, care Se descoperă și este exact ceea ce spune că este. În relațiile noastre ca oameni, ușor poate să apară o distonanță între ceea ce suntem în exterior și ceea ce suntem în interior, între ceea ce spunem în cuvinte și ceea ce simțim în inimă, între comportamentul nostru la Adunare și cel de acasă sau din timpul liber, între zâmbetul frumos afișat și resentimentul nevăzut al inimii, și lista poate continua.

Dumnezeu dorește ca cele două laturi ale experienței noastre, cea văzută (exterioară) și cea nevăzută (lăuntrică), să fie identice, iar viața noastră să reflecte sinceritate, transparență și orice gând de dualism sau fățarnicie să fie complet străin vieții noastre.

Să fim în viața practică ceea ce suntem ca poziție în Domnul Hristos!

Așa să ne ajute Dumnezeu pe toți!

*****

RECUPERĂRI

Sub acest generic, dorim să publicăm în paginile acestei reviste o serie de scrieri - inedite pentru cei mai mulți dintre cititorii creștini din România - ale pionierilor trezirii spirituale de la începutul secolului XX: Dumitru Cornilescu, Teodor Popescu, Gheorghe Cornilescu sau Emil Constantinescu.

Redacția

RECUPERĂRI

Dumitru Cornilescu

Iubit până la capăt

Motto: Toți oamenii laudă răbdarea, dar foarte puțini o practică. C.H. Spurgeon

„ ... Isus, ca Cel care știa că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl și, fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt. ” Ioan 13,1

Vom consemna mai întâi că expresia „până la capăt” se mai poate traduce prin „până la extrem”.

Se spune că noi ne folosim întreaga viață ca să învățăm să înțelegem sensul cuvintelor considerate cuvinte mari. Mergând pe firul acestei afirmații, vom ajunge la o realitate demnă de consemnat, și anume că unele dintre aceste cuvinte sunt într-adevăr semnificative pentru viața noastră, și aceasta devine mai clar pentru fiecare din noi cu cât înaintăm în vârstă. Alți semeni de-ai noștri ajung la un alt sens, la o înțelegere aberantă, și aceasta

devine pentru ei un lucru care îi încurcă sau, și mai grav, manifestă ignoranță față de viața veșnică.

Unul dintre marile cuvinte pe care pe parcursul întregii noastre vieți îl avem de învățat este: „până la capăt”, „până la extrem”, dar și „atotcuprinzător”.

Ca locuitori ai pământului am progresat mult. Suntem acum posesorii multor bunuri, avem o experiență și o cunoaștere a lucrurilor mai mare decât cei ce au locuit pe pământ înainte de noi. Nu este greu să remarcăm progresul, de exemplu, în domeniul geografiei. Au fost descoperite țări noi, cu obiceiurile, ritualurile popoarelor care le locuiesc. Avem astfel la îndemână informații privind limba acestor oameni, imagini despre felul cum trăiesc ei în aceste teritorii, cândva necunoscute de

noi. Oamenii de știință, respectiv astronomii, se concentrează acum asupra cercetării soarelui, a lunii și a stelelor, spre a determina mărimea, depărtarea, puterea de luminare a constelațiilor, ajungând să dețină informații care întregesc patrimoniul cunoașterii. Abordând o astfel de temă, trebuie să spunem cinstit că în acest domeniu, ca și în multe altele, oamenii au făcut progrese mari. Ce vor să mai descopere în continuare? Unii gândesc deja: ar mai fi ceva de descoperit?

Cine a pătruns însă taina acestei expresii scurte de care ne-am propus să ne ocupăm, această expresie poate nebăgată în seamă de mulți: „...*până la sfârșit*“, își va pune cu siguranță întrebarea legitimă: „*A găsit cineva adevăratul sens al acestor cuvinte?*“

Faceți-vă timp să cugetați la aceste cuvinte, realizați adâncimea lor, pătrundeți în profunzimea sensului acestei expresii: „...*până la sfârșit*“.

Sensului adevărat nu poate fi corect argumentat decât aplecându-vă cu sinceritate și privind ceea ce spune Sfânta Scriptură. Numai atunci putem să înțelegem corect ce semnifică aceste cuvinte și ce aplicație au ele în viața noastră creștină.

Vedem aici profunzimea dragostei lui Dumnezeu. I-a iubit până la capăt înseamnă până la sfârșitul vremurilor, este o dragoste, am putea spune, infinită în timp pe care El a arătat-o și o arată față de noi. Ne-a iubit până la extrem, până la ultimul punct ... și unde este acest punct? Acest punct nu există pentru că dragostea lui Dumnezeu este nelimitată, sau există și se află în infinit. Explicația cuvântului atotcuprinzătoare ar fi următoarea: niciun om nu poate susține că este atât de departe de Dumnezeu încât dragostea Lui să nu îl poată ajunge, deci să nu poată să ajungă până la el, să nu îl cuprindă și pe el. Nimeni nu este căzut atât de adânc încât dragostea lui Dumnezeu să nu poată să îl scoată din abisul căderii lui în păcat și să îl așeze într-o stare după voia Lui. Într-o strofă a unei poezii se spune: „*mai degrabă cade cerul decât să mintă Cuvântul lui*

Dumnezeu“. Dragostea lui Dumnezeu nu are limite. Chiar și dragostea omenească realizează uneori lucruri de-a dreptul incredibile. În viața noastră pe pământ, dragostea este cea mai puternică și cea mai minunată pasiune a inimii omenești, și nu neapărat dragostea între două fiinșe. Dacă, de exemplu, un om iubește o anumită ramură a științei și se avântă cu toată energia lui în cercetarea unui aspect sau a unui obiectiv anume pe care vrea să-l studieze, vom rămâne uimiți de ce este în stare omul să realizeze și de ce este în stare să facă pentru a-și atinge scopul propus. Zi și noapte lucrează pentru a face lumină în lucruri ce păreau imposibile. De exemplu, descoperirea curentului electric sau telefonia etc. Este evident că, dacă nu ar fi existat această pasiune, nu ar fi fost posibil ca respectivul cercetător să ajungă la ceea ce și-a dorit. Este clar că a existat o dragoste, o pasiune ca să atingă acel obiectiv, și această pasiune ardea în el. Doar aceasta l-a făcut în stare să realizeze lucruri care inițial păreau imposibile. Ne putem gândi apoi la un om care iubește banii. Cât efort depune el să se îmbogățească. Dacă este vorba să apară o oportunitate de câștig, omul acesta este în stare să ducă o viață dură, plină de privațiuni, să se expună unor riscuri de-a dreptul infernale numai pentru a se îmbogăți. Pasiunea inimii lui îl va împinge spre acest țel, de a primi, de a face bani, iar toate celelalte le va subordona acestei dorințe devenite pentru el mistuitoare. Același lucru îl vedem la un om care își iubește patria. El este gata să jertfească totul, să își dea chiar viața pentru această cauză. La fel este și în privința păstrării unei relații de prietenie. Câte eforturi sau compromisuri... Sau dacă ne referim la un om care își iubește aproapele. El este dispus să renunțe la avantaje sau la poziția lui bună în societate numai pentru că în el arde această dragoste.

Desigur, cazurile sunt izolate și uneori îndoielnice, că dragostea omului ar ajunge la extrem, dar este absolut sigur că dragostea lui Dumnezeu nu are limite. Meditând la

acest lucru, încercând să ne imaginăm, vom pricepe poate, dar foarte puțin. Numai prin credință vom realiza că Dumnezeu ne-a iubit și a dat totul pentru noi. A dat pentru noi tot ce se putea da. S-a dat pe El Însuși în persoana Domnului Isus. Pasiunea inimii Lui constă în aceea că El a vrut să atragă la El și să salveze oamenii pierduți. Numai Dumnezeu poate iubi deplin și până la capăt. Este minunat să vedem cu ce grijă urmărește Dumnezeu acest țel. Să ne uităm și în Sfânta Scriptură să-L cunoaștem mai bine pe Domnul Isus și să ne orientăm după viața Lui. Să-i privim în Cuvânt pe ucenicii care, așa cum reiese din Ioan 17:6, I-au fost dați Domnului Isus de către Tatăl. Ei erau oameni ca toți ceilalți. Nu erau vrednici de a fi iubiți de Domnul Isus. Câte probleme I-au făcut ei Domnului Isus! Cât de adesea nu L-au înțeles și, de fapt, nu au vrut să Îl înțeleagă și au făcut sau au gândit altfel decât dorea El! Cum au fugit ei din grădina Ghetsimani atunci când El a fost prins! I-au întors spatele în cele mai grele momente ale Lui.

Niciunul nu a fost la înălțimea dragostei Lui infinite! Și totuși El i-a iubit mai departe, i-a iubit până la capăt. Dacă în ce privește dragostea noastră omenească s-ar pune problema sacrificiului, cu siguranță s-ar putea motiva: „*Ei, este suficient, ajunge, doar dragostea are și ea limitele ei!*“

Cu totul alta este dragostea Domnului Isus. Dragostea Lui a mers mai departe. Cu cât ucenicii erau mai firești față de El, cu atât dragostea Lui față de ei creștea. Aceasta este dragostea Dumnezeiască.

O întâmplare petrecută pe un vapor aflat în largul mării ar putea ilustra practic ceea ce am spus.

Câțiva copii se jucau pe puntea unui vapor. Era o zi senină, minunată. Doi s-au îndepărtat de grup și vorbeau între ei:

- Vezi orizontul? Cât este de frumos!

Un copil mai mic a auzit acest cuvânt și a întrebat:

- Ce este orizontul?

Copilul mai mare a încercat să-i explice celui mic și i-a spus:

- Vezi tu linia aceea fină de acolo unde se unește cerul cu apa mării? Acela este orizontul. Dar, știi ceva? Cu cât înaintăm în acea direcție și orizontul se îndepărtează. Putem să mergem oricât de mult, nu vom ajunge niciodată la orizont.

Și noi, cu ochii noștri omenești vedem deseori o limită și ne gândim la acel punct, la acel moment, la acea împrejurare în care dragostea lui Dumnezeu ar înceta. Înaintând însă în călătoria noastră pe pământ vom constata că dragostea Lui față de noi nu are sfârșit. Mereu și mereu ea există și continuă să existe ca o realitate palpabilă în viața noastră. Nu a existat și nu există niciun om pe pământ care să nu fie obiectul dragostei lui Dumnezeu. Cum ar trebui să lucreze această conștiință în om? Chiar în momentele supreme, omul trebuie să știe că Dumnezeu îl iubește și nu are niciun motiv să se îndoiască de lucrul acesta. Poate cineva ajunge să gândească cum că este imposibil ca Dumnezeu să iubească un anume om, dar, cu siguranță, și acela este obiectul minunatei dragoste a lui Dumnezeu. Ea este aceeași și față de cel mai bun, și față de cel mai rău om. Ea nu are limite, un încetează și nu exclude niciun om. Ea vede în fiecare suflet posibilitatea ca el să fie transformat după chipul Domnului Isus. Acesta este etalonul dragostei lui Dumnezeu: să iubești până la extrem, până la capăt.

Dragostea lui Dumnezeu este eternă!

Singurul care a iubit și iubește astfel este Domnul Isus.

Articol preluat cu permisiune din revista „Unter dem Kreuz” (“Sub cruce”) nr. 9 din 27 februarie 1938 - Ländli - Elveția. Dumitru Cornilescu a fost redactor al acestei reviste în care a publicat câte un articol în limba germană la două săptămâni timp de 15 ani. (Nota traducătorului Petru Ion petru.deutsch@yahoo.com.)

Cu Dumnezeu Tatăl în timpul pribegiei noastre

1 Petru 1.17

În versetul 17, apostolul Îl numește pe Dumnezeu „Tată.” Dumnezeu poartă felurite nume, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, și fiecare nume arată însușirile Lui. Când auzi numele cuiva, imediat te gândești la persoana care poartă acel nume, la felul ei de a fi, la caracterul ei. Tot așa, și numele lui Dumnezeu trezește în noi fel de fel de gânduri în legătură cu El.

În Vechiul Testament, Dumnezeu Se arată drept Cel ce a făcut totul, Cel Atotputernic. El poartă grija tuturor și le ține în picioare. Tot în Vechiul Testament, Dumnezeu poartă numele de Iehova sau Iahve, în traducerea noastră redat cu „Domnul”. Iehova este Cel ce există, Cel neschimbat, Cel ce face legământ, Cel ce dă făgăduințe și împlinește ce a făgăduit. Tot în Vechiul Testament, Dumnezeu Se numește Iehova Savaot, „Domnul Oștirilor”. Oștiri alcătuiesc corpurile cerești, pe de o parte – cât de numeroase sunt stelele de pe cer! –, iar pe de altă parte, sunt oștirile nevăzute de noi, îngerii.

În Noul Testament sunt repetate numele din Vechiul Testament, dar se dau și alte nume noi. Numele din Noul Testament dat lui Dumnezeu este cel de Tată și acest nume ni-l scoate în evidență îndeosebi Domnul Hristos. Și ar fi destul numele de Tată ca să gândim adânc la Dumnezeul nostru. Dumnezeu ca Tată abia dacă apare în Vechiul Testament, amintit de vreo două ori, și apare în forma de mustrare: „Dacă Mă numiți Tată, unde este ascultarea de Mine?” În Noul Testament însă numele de Tată apare în toată splendoarea lui.

Și dacă Dumnezeu ni S-a descoperit în felul acesta, ca Tată plin de iubire, atunci în ce fel trebuie să sune numele acesta în inimile noastre? Avem de Tată pe Cel de trei ori sfânt. Îngerii Îi strigă: „Sfânt, sfânt, sfânt!” Cum trebuie să ne purtăm noi față de acest Tată sfânt?

Trebuie să recunoaștem cu durere că Numele lui Dumnezeu este batjocorit în lume. Oamenii au atâtea lucruri de la El, dar Îl

batjocoresc. Prin înjurături, prin blesteme, prin jurăminte, în atâtea feluri Numele lui Dumnezeu este luat în deșert, adică este batjocorit. Nu s-a pomenit la păgâni să-și înjure cineva idolii, numai în creștinătate este lucrul acesta. De aceea, durere trebuie să simțim în sufletele noastre când auzim cum se aruncă ocara asupra Numei lui Dumnezeu. În vremea Vechiului Testament, când se copia sulițele care trebuiau întrebuințate în sinagogă, când ajungea caligraful la Numele lui Iehova, nu-l scria până ce nu se spăla pe mâini și nu-și spăla pana cu care scria. Trebuia o peniță nouă și să se spele pe mâini, altfel nu îndrăznea să scrie Numele lui Dumnezeu, atât respect Îi dădeau, deși era un respect pe dinafară. Iar evreii evlavioși nu rosteau Numele lui Dumnezeu decât numai ridicându-și pălăria de pe cap, ba chiar se fereau să rostească Numele Lui și în loc de Iehova ziceau Adonai, Domnul.

Apostolul Petru spune: „*Și dacă chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără partinire pe fiecare după faptele lui, purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre*“. Cuvintele acestea condamnă gândirea sucită a celor ce cred că pot să aibă o purtare nu prea serioasă. Aici spune că Dumnezeu judecă fără partinire. Nimeni să nu aibă pretenția la un tratament de favoare din partea lui Dumnezeu. Nu este vorba despre judecata viitoare sau „*de apoi*“, ci despre judecata de aici, pe care o face Dumnezeu când găsește de cuvânt.

Cineva va zice: „*În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica, pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste*“ (1 Ioan 4.18). Însă cine se teme mai mult de Dumnezeu? Desigur, cel ce cunoaște dragostea Lui.

Cum se arată că în cineva a scăzut frica de Dumnezeu? Lucrul acesta nu este prea greu de observat: când începe să nu se mai ferească de unele lucruri rele, osândite de Cuvântul

lui Dumnezeu, pe care încearcă să-l sucească. Iată, de pildă, vorbirea de rău în dos. Dacă ai ceva să spui cuiva, spune-i în față. Cel vorbit de rău în dos nu știe ce lucruri se pun pe seama lui și, dacă-l vorbești în dos, nu-i ești de niciun folos. De ce nu este frică de acest păcat? Pentru că nu ai frică de Dumnezeu.

„*Purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre.*“ Sunt unii care au făcut un început și de unele rele au mai scăpat, dar n-au fost născuți din nou. Ei se cred credincioși, deși n-au siguranța și nici semnele credinței; ușurătatea se ține de ei, în gândire, în vorbire, în viață. Cu ei se întâmplă ceea ce spune apostolul Petru în a doua epistolă a sa: „*Câinele s-a întors la ce vărsase și scoafa scaldată s-a întors să se tăvălească în mocirlă.*“ Asta înseamnă că n-au dobândit o fire nouă; s-au îmbunătățit, s-au lăsat de unele păcate grosolane, dar ușurătatea și lipsa de frică de Dumnezeu au rămas. Ei înaintează din rău în mai rău. Cu mulți așa s-au petrecut lucrurile.

În Apocalipsa citim că evanghelistul Ioan a căzut ca mort la pământ când L-a văzut pe Domnul Hristos (1.17). Și doar el era apostolul iubirii! Cu toate acestea, când L-a văzut pe Domnul Hristos ca judecător a căzut ca mort la picioarele Lui. În el era dragostea Domnului, dar și frica. Numai când dispăre frica de Dumnezeu, dispăre și groaza de păcat.

„*Umblați cu frică în timpul pribegiei voastre.*“ Nu avem o locuință stabilă pe pământ; aici suntem străini și călători, pribegim un timp scurt.

Nota redacției: Acest material a fost prelucrat de fratele Horia Azimioară după stenogramele realizate la întâlnirile de studiu biblic susținute de fratele Teodor Popescu.

Adu-ți aminte de Dămnul Isus Hristos!

(2 Timotei 2:8)

*„Atunci mai marele pabarnicilor a luat cuvântul și a zis lui Faraon:
„Mi-aduc aminte astăzi de greșeala mea.” Geneza 41:9*

Niciuna dintre facultățile omului n-a rămas nealterată de păcat: sentimentele au fost înjosite, rațiunea întunecată, iar memoria a pierdut cel mai mult din puterea și integritatea ei. Avem o mai mare putere de a ține minte răul, decât binele. Acest lucru se poate observa foarte ușor la copii: oricâte lucruri bune le-ai spune, le uită repede, pe când lucrurile rele nu le uită niciodată. Memoria noastră este asemănătoare

unui filtru prin care trece mustul și rămâne drojdia; lăsând să treacă ce este bun și reținând ce este rău.

Printre lucrurile pe care ni le amintim cel mai greu sunt greșelile noastre. Noi chiar căutăm să le uităm cât mai repede. Puțini oameni își păstrează greșelile în camera din față. Ei le ascund în camera cea mai dosnică și o încuie, iar dacă este posibil fac și cheile pierdute. De aceea, nu sunt mulți care se roagă: „Îmi aduc

aminte de greșelile mele, Doamne!“

În textul pe care l-am citit din Geneza 41:9, apare un om de acest fel, dar care la un moment dat își recunoaște slăbiciunea și mărturisește: **„Mi-aduc aminte astăzi de greșeala mea.”** Să lăsăm ca acest paharnic să ne servească de exemplu. Să-i studiem, să-i analizăm greșelile pentru că este posibil ca ele să fie și ale noastre.

Prima lui greșală a fost că a uitat de un prieten. A-ți uita prietenul, nu este o cinste. Faptele prietenului făcute pentru noi trebuie scrise în marmură, ca niciodată să nu se ștergă. Iosif a făcut tot ce a putut pentru a-și ajuta tovarășul de suferință. Dar acesta, cum a scăpat din închisoare, l-a uitat, așa cum scrie în Geneza 40:23 **„Mai-marele paharnicilor nu s-a mai gândit însă la Iosif. L-a uitat.”** Și noi avem un „Prieten” care ține la noi mai mult decât un frate, pe Domnul Isus. Vorbim despre El cu drag, dar deseori Îl uităm. Să ne gândim la paharnic, când stătea trist în temniță și Iosif se apropie de el și îl mângâie, îl asigură că mânia lui Faraon s-a potolit, că în curând va fi liber și va fi pus în mare cinste. Oare nu s-a întâmplat și cu noi la fel? Nu am avut și noi un „vis” groaznic al păcatelor noastre și al pedepsei ce ne așteaptă? Eram robi ai vechiului „Faraon” și a venit Domnul Isus, Prietenul nostru, care S-a apropiat de noi, ne-a mângâiat și ne-a adus vestea salvării noastre, iar noi L-am uitat.

Dar încă ceva: paharnicul a fost repus în funcție, iar brutarul a fost spânzurat. Nu ne gândim că au fost mulți care au suferit ca și noi, sub povara aceluiași păcate, iar acum ei nu mai sunt în viață, în timp ce noi am fost eliberați și puși în starea de copii ai lui Dumnezeu, iar ei sunt pierduți pentru veșnicie? Cererea pe care i-a făcut-o Iosif paharnicului a fost foarte modestă (Geneza 40:14): **„Dar adu-ți aminte și de mine când vei fi fericit și arată, rogu-te, bunătate față**

de mine; pune o vorbă bună pentru mine la Faraon și scoate-mă din casa aceasta.” Nu i-a cerut ceva greu. Desigur că paharnicul i-a promis că va face orice ca să-l ajute pe Iosif. Dar el nu a făcut nimic pentru că a uitat. Ceea ce ne cere Domnul Isus, printre altele, este să ne aducem aminte de El (Luca 22:19): **„...să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.”** Dar nu numai duminica dimineața să ne aducem aminte de El. Să ne aducem aminte

de El peste săptămână, să ne aducem aminte de El în orice vreme. Punem noi o vorbă bună despre El în fața altora, spunându-le ce mare bine ne-a făcut sau am uitat de El, cum a uitat paharnicul de Iosif?

De ce l-a uitat paharnicul pe Iosif?

- Să fi fost paharnicul un om nerecunoscător? Sunt mulți oameni care se bucură să li se facă bine, dar nu au simțul recunoștinței. Și noi suntem deseori nerecunoscători, și mai ales față de Domnul Isus, pe care ar trebui să nu-L uităm niciodată pentru ceea ce El a făcut pentru noi.

- Să fi fost paharnicul prea ocupat și aceasta l-a

făcut să uite? Minte era ocupată de slujba lui. Nu era ușor să servești un despot ca Faraon. Oare nu ne motivăm și noi deseori faptul că-L uităm pe Domnul Isus (de Adunare, de citirea Cuvântului lui Dumnezeu, de vizite etc.) spunând că am fost prea ocupați? Să căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate celelalte lucruri ni se vor da pe deasupra.

- Să fi uitat din mândrie? El era acum, după eliberare, un om mare, iar Iosif era un deținut. El era un om mare la curte, purta uniformă de gală. Dacă ar fi știut el ce urma să devină Iosif și că toată gloria Egiptului se va pleca la picioarele lui! De multe ori așa suntem și noi. Când suntem mici în societate, nu ne rușinăm nici cu frații noștri și nici cu Domnul Isus,

dar când devenim „ceva“ sau „cineva“ atunci nu-i mai cunoaștem pe frați și ne rușinăm cu Domnul Isus. Uităm că va veni ziua când frații noștri care astăzi sunt disprețuiți vor fi îmbrăcați în glorie, iar Domnul Isus care astăzi este batjocorit va fi Domnul domnilor și Împăratul împărătilor. **„Căci de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, se va rușina și Fiul omului de el, când va veni în slava Sa și a Tatălui și a sfinților îngeri“ (Luca 9:26).**

Ce l-a făcut pe paharnic să-și aducă aminte de greșală?

1. El a găsit o persoană în aceleași condiții în care era și el. Faraon a avut un vis și avea nevoie de tălmăcire. Singurul care putea tălmăci visul era Iosif. Sunt mulți în lume în aceeași situație în care am fost și noi odată. Ei au iubit păcatul și lumea, dar Duhul lui Dumnezeu a început să lucreze în sufletul lor, și acum ei visează la cer, având nevoie de

cineva care să le tălmăcească. Nu vrem să fim un Iosif pentru ei?

2. Au fost mulți care au încercat să tălmăcească visul lui Faraon, dar nu au reușit. La fel și astăzi în ce privește mântuirea. Sunt mulți care caută să o explice altora, dar dau o piatră în loc de pâine, prezentând oamenilor alte căi, greșite, evitându-L pe Domnul Isus.

3. Iosif era singurul om prin care Egiptul putea fi și a și fost binecuvântat. Numai Domnul Isus poate salva lumea aceasta de pedeapsa veșnică. Să ne aducem aminte de El și să Îl facem cunoscut ca singurul Salvator.

Câteva lucruri laudabile la paharnic:

1. Totuși el și-a adus aminte. E trist că l-a uitat pe Iosif, dar e bine că nu l-a uitat pentru totdeauna. E trist că noi facem așa de puțin pentru Domnul

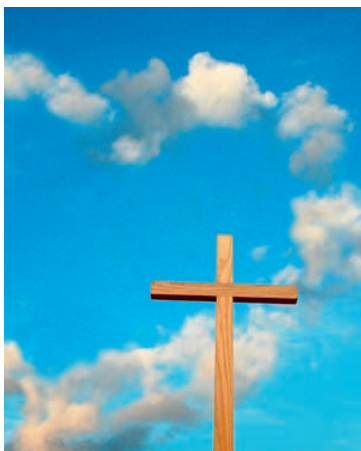
Isus, dar e har deosebit că Domnul Isus ne dă încă timp să facem mai mult pentru El făcându-L cunoscut oamenilor.

2. Un alt lucru bun la paharnic este faptul că el recunoaște personal: **„Îmi aduc aminte astăzi de greșeala mea.“** Aceasta este adevărata pocăință. Fiecare suflet trebuie să-și plângă personal păcatele.

3. Cum s-a ivit prilejul, el și-a reparat greșeala. A fructificat momentul când a putut să intervină pentru Iosif.

Să nu pierdem prilejul când suntem cercetați de Cuvântul lui Dumnezeu și să putem recunoaște și noi: **„Mi-am adus aminte de greșeala mea.“**

***

Uitând ce este în urma mea

Într-o seară geroasă de ianuarie, mă întorceam zgribulit și nerăbdător spre casă, cu gândul la căldura și la ambianța care mă așteptau în locuința mea situată în cealaltă parte a orașului. Tramvaiul cu care călătoream era aproape gol, doar doi bărbați ce stăteau ceva mai în față, ghemuiți pe scaune în canadianele lor groase. Într-o stație, când ușile înghețate s-au deschis cu trosnet, odată cu frigul pătrunzător ce a năvălit înăuntru, s-a urcat un bărbat la vreo 60 de ani, frecându-și bucuros mâinile că tramvaiul cel mult așteptat a sosit și că în curând va fi acasă. Deodată a tresărit. Zărise pe cineva care i s-a părut cunoscut. S-a ridicat de pe scaunul pe care abia se așezase și s-a apropiat tiptil de unul din cei doi bărbați. Ajungând în dreptul lui, l-a bătut discret pe umăr. Când acesta a întors capul, am avut prilejul, atât de rar de altfel în vremea asta de criză, să văd o față de om luminându-se de bucurie. S-a ridicat de pe scaun zâmbind, plăcut surprins de bucuria revederii, o bucurie care m-a făcut și pe mine să zâmbesc și l-a îmbrățișat pe mai vechiul său prieten, pe care probabil că nu-l mai văzuse de mult. După ce s-au îmbrățișat, așa cum se obișnuiește între prieteni, s-au întrebat reciproc ce mai fac. La întrebarea asta, zâmbetul unuia dintre ei a dispărut brusc și a răspuns celuiilalt: „Ce să fac? Mă bântuie păcatele trecutului și nu prea mai am somn“. „Nu te mai gândi la trecut“, a venit prompt replica prietenului său.

Întrezărind un subiect nou pentru revistă, am devenit din ce în ce mai atent, deși se spune că nu-i frumos să tragi cu urechea. Ascultându-l pe cel ce se plângea de nesomn, foarte curând mi-am dat seama că avea motive serioase să se plângă. N-am auzit decât o frântură din povestea vieții lui, căci a trebuit să cobor și, în timp ce mă îndreptam cu pași grăbiți spre casă din pricina frigului ce devenise din ce în ce mai pătrunzător, îmi ziceam în gând: „*Ce efect devastator pot avea asupra unui om păcatele săvârșite în trecut și care revin asupra lui sub forma unor obsesii chinuitoare!*“. O zicală veche, pe care o știm cu toții, spune că „*trecutul este mort*“ și totuși uneori se dovedește a fi atât de viu, dar nu în sine, ci doar în mintea noastră. Amintirea faptelor și a evenimentelor din trecutul nostru ne invadează uneori inima și mintea făcându-ne să retrăim, chiar dacă nu la intensitatea de altădată, bucurii sau tristeții de mult uitate. În aceasta, diavolul are o influență deosebit de puternică. Cunoscând această însușire a ființei noastre de a-și aminti faptele și evenimentele din trecut, caută să ni le pună pe tapet, în mod deosebit pe cele mai dureroase și triste, ca să ne facă să suferim. Poate că el însuși este bântuit de fantomele trecutului său, petrecut în măreție și slavă, de unde a fost alungat împreună cu îngerii care au ales să-l urmeze în rebeliunea lui împotriva lui Dumnezeu. Dacă diavolul nu mai are niciun drept la apel înaintea lui Dumnezeu,

deoarece nelegiuirea a fost descoperită în el însuși, nu a fost ispitit din afară, noi, credincioșii, prin credința în jertfa Domnului Isus pe Golgota avem păcatele iertate și nădejdea unei vieți fără sfârșit împreună cu El în slavă. Diavolul știe bine asta și poate tocmai de aceea ne urăște așa de mult și face eforturi disperate să ne tragă după el în locul de chin veșnic, pregătit pentru el și pentru îngerii care l-au urmat. Cu toate că a fost biruit de Domnul Isus la cruce, totuși, ca o fiară lovită de moarte și capabilă încă de lovituri nimicitoare, se năpustește cu furie asupra noastră, continuând să ne acuze. Acelor credincioși mai slabi, care nu s-au deprins încă să i se împotrivescă lui tari în credință, el reușește uneori să le abată privirile de la Domnul Hristos, picurându-le în suflet otrava îndoielii. Dacă cu unii credincioși el reușește uneori asta, ce se întâmplă cu un om care nu are credință, ca acela de care

am amintit la început? Sărmanul! În mâinile diavolului este o victimă sigură, chinuită de remușcări cumplite. Mulți oameni aflați în situația aceasta au ales să-și pună capăt zilelor, nemaiputând suporta povara vinovăției lor. Cu mulți ani în urmă, am citit undeva că în lume sunt două categorii de oameni: unii pe care îți vine greu să-i ierți, dar se iartă ei singuri cu atâta ușurință, și alții pe care îi ierți, dar nu se iartă ei înșiși. Lăsându-i la o parte pe cei dintâi, pe care, personal, îi socotesc niște ușuratici, să zăbovim puțin asupra celor din cea de-a doua categorie. Oameni de felul acesta sunt și printre credincioși. Având o sensibilitate ceva mai crescută față de valorile normale, oamenii aceștia rămân pentru multă vreme marcați de propriile lor păcate, chinuiți până la obsesie de întrebarea: „De ce am făcut asta?” sau „Cum am putut să fac așa ceva?”. Speculându-le slăbiciunea, diavolul se silește să le îndrepte privirile mereu în trecut, sporindu-le chinul. Cunoscând efectele dramatice pe care trecutul le poate avea în sufletele oamenilor, Dumnezeu i-a îndemnat pe evreii din vechime:

„Nu vă mai gândiți la ce a fost mai înainte și nu vă mai uitați la cele vechi!” (Isaia 43:18) Pentru noi, credincioșii din vremea harului, cuvinte mai mângâietoare decât acestea găsim în Epistola lui Pavel către Romani: „Cine va aduce pără împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!” (Romani 8:33, 34) Ce încărcătură de garanție grea se află în aceste cuvinte inspirate! Înainte de a le așterne pe hârtie, apostolul Pavel însuși a cunoscut frământarea pricinuită de faptele

săvârșite în trecut. Gândul că a prigonit cândva Biserica lui Dumnezeu trebuie să-l fi necăjit tare mult pe marele apostol. Unii dintre credincioșii prigoniți de el au fost închiși, iar alții uciși și chipurile lor poate că îl urmăreau pretutindeni ca niște umbre. Dar n-a rămas prea mult în starea

aceasta. Crescând duhovnicește și fiind pe deplin încredințat că păcatele sale făcute din neștiință în necredință au fost iertate pentru totdeauna, în întâia lui epistolă către Corinteni, a scris aceste cuvinte: „...Ba încă nici eu însumi nu mă mai judec pe mine. Căci n-am nimic împotriva mea” (1 Corinteni 4:34) Iar mai târziu, în Epistola către Filipeni, referindu-se la premiul chemării cerești, avea să scrie: „Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Hristos Isus.” (Filipeni 3:13,14) Cu siguranță aceasta este calea creșterii mentale și spirituale: „uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte.”

Așadar, să pășim și noi cu încredere pe urmele apostolului Pavel, conștienți în fiecare clipă că pentru un suflet rănit de păcat uitarea este cea mai bună terapie.

Ți se pare imposibil?

Ai ajuns vreodată într-o situație dificilă în care ți-ai spus: „Pare imposibil să scap de problema asta” sau „Nu se mai poate face nimic” sau „Nu mai văd nicio scăpare, este imposibil”. Poate te-ai rugat și nu s-a întâmplat nimic sau poate nu a ieșit așa cum ți-ai dorit tu, poate că au trecut zile, luni, ani și rugăciunea ta nu a primit răspuns. Poate și acum deznădejdea te cuprinde la gândul că ceea ce ți-ai dorit nu s-a împlinit și ești ispitit să „o lași mai ușor” cu credința. Poate nu înțelegi de ce Dumnezeu îngăduie atât de multe lucruri în viața ta, lucruri la care nu te-ai așteptat. Poate te întrebi de ce planul Lui este așa de diferit de planul tău. Dacă treci pe acest drum al frământărilor, al neînțelegerii voinței lui Dumnezeu, atunci poate exemplul lui Zaharia te va ajuta să înveți unele lecții.

„În zilele lui Irod, împăratul Iudeii, era un preot, numit Zaharia, din ceata lui

Abia. Nevasta lui era din fetele lui Aaron și se chema Elisaveta. Amândoi erau neprihăniți înaintea lui Dumnezeu și păzeau fără pată toate poruncile și toate rânduielile Domnului. N-aveau copii, pentru că Elisaveta era stearpă; și amândoi erau înaintați în vârstă.” (Luca 1:5-7)

Zaharia era un om special, era preot al lui Dumnezeu. Era un om neprihănit și împreună cu nevasta lui păzeau toate rânduielile Domnului. Dar cu toate acestea îi lipsea un lucru, un lucru pe care și l-a dorit foarte mult. Nu aveau copii, Elisaveta era stearpă. Și stai și te întrebi: „De ce?” Poate și tu, privind în viața ta, nu înțelegi „de ce?” Ești credincios, păzești Cuvântul lui Dumnezeu și totuși... Dumnezeu nu îți dă lucrul pe care îl dorești așa de mult. Poate te întrebi oare de ce treci tu pe aici?

Ce poți să înveți din experiența lui Zaharia?

1. Nu te teme!

Așa și-a început îngerul discursul și de aici ar trebui să începem și noi.

„Nu te teme, Zahario, fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată. Nevasta ta Elisaveta îți va naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan.“

Dacă realmente noi credem că Dumnezeu este Suveran, Atotputernic, nu ar trebui să ne fie teamă. Fiindcă ce este teama? Este opusul credinței, este manifestarea vizibilă a necredinței. De obicei, ea apare atunci când ne găsim și noi ca Zaharia într-o circumstanță neprielnică, într-o situație imposibil de rezolvat. Dar dacă tu ai încredere în Dumnezeu, fii sigur că nici această circumstanță nu i se poate

împotrivi Lui, crede că Domnul poate folosi această circumstanță spre binele tău. Primul lucru pe care trebuie să îl faci în situații în care nu vezi nicio soluție omenească, atunci când pare imposibil, *nu te teme*. Și cum poți face asta? Rugăciunea te va ajuta. Rugăciunea învinge teama. Rugăciunea aduce credință în viața ta. Viața lui Zaharia a fost o viață de rugăciune. **„Nu te teme, Zahario, fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată.“**

Observați că Zaharia, deși, omenește vorbind,

știa că nevasta lui era stearpă, știa că este bătrână și că nu poate să aibă copii, el nu a încetat să se roage, fiindcă știa că dacă Dumnezeu vrea, El poate răsturna situația în care se afla, chiar dacă părea imposibil, știa că *la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință*. De aceea, și noi trebuie să ne rugăm, rugăciunea face minuni. Dacă și tu treci pe un drum greu, dacă ești într-o situație imposibil de rezolvat, roagă-te, vorbește cu Dumnezeu despre problema ta. Zaharia s-a rugat.

2. Perseverază în credincioșie.

Versetul 6. **„Amândoi erau neprihăniți înaintea lui Dumnezeu și păzeau fără pată toate poruncile și toate rânduielile Domnului.“**

Zaharia a perseverat în credincioșie. Și parcă e mai ușor să fii perseverent atunci când lucrurile merg bine, când viața curge lin, dar când treci prin încercări, prin necazuri, prin rugăciuni la care nu ai primit răspuns, nu mai este chiar așa ușor. Zaharia și Elisaveta de ani de zile se rugau. De ce spun asta? Scriptura ne spune că erau bătrâni. Asta înseamnă că de ani de zile așteptau intervenția lui Dumnezeu. Probabil că așteptau ca Dumnezeu să le dea un copil, după ce s-au căsătorit. Dar Elisaveta era stearpă, nu putea să aibă copii și parcă trăia cu ocară asta - *„iată ce mi-a făcut Domnul, când Și-a aruncat ochii spre mine, ca să-mi ia ocară dintre oameni.“* Luca 1:25

Sunt oameni care atunci când Dumnezeu nu le răspunde la rugăciune așa cum vor ei și atunci când vor ei ajung să se supere pe Dumnezeu, îl resping, sunt unii care nu vor să mai aibă nicio legătură cu Biserica, cu cei credincioși. Noi știm că toate lucrurile, și cele bune, și cele rele, lucrează spre binele nostru, dar lucrul acesta nu îl poți pricepe decât prin credință. Dacă tu crezi că Dumnezeu este Atotputernic, atunci fii sigur că El știe că ești acolo, în aceea situație dificilă, El va interveni la timpul Lui și în felul Lui. Zaharia și Elisaveta

nu au fost credincioși de conjunctură, ei nu au zis: „Doamne, dacă nu îmi răspunzi, îmi iau jucăriile și plec“ sau ca alții „Doamne, dacă îmi răspunzi, dacă-mi dai, dacă intervii, Doamne, o să fac asta, o să renunț la asta, o să Te slujesc!“ *Creștini de conjunctură.* Zaharia și Elisaveta erau altfel. Erău credincioșii adevărați, care, chiar dacă Dumnezeu nu a răspuns rugăciunii lor, au rămas credincioși trăind și *împlinind fără pată toate poruncile și toate rânduielile Domnului.* Și să știți că în viața unor astfel de oameni Dumnezeu lucrează. Luca 1:8,9 „Dar, pe când slujea Zaharia înaintea lui Dumnezeu, la rândul cetii lui, după obiceiul preoției, a ieșit la sorți să intre să tămâieze în Templul Domnului.“ Zaharia a continuat să Îl slujească pe Dumnezeu. Să știți, Dumnezeu a onorat perseverența lui în credincioșie. Poate că și Zaharia a fost ispitit „să o lase mai moale“. Poate și el a zis: „Doamne, de atâtea ori te-am rugat, Doamne, sunt preotul tău, dacă nici mie nu îmi răspunzi, atunci ce rost mai are să mă implic, să mai slujesc?“ Zaharia continuă să slujească și „atunci un înger al Domnului s-a arătat lui Zaharia și a stat în picioare la dreapta altarului pentru tămâiere.“ (Luca 1:10) Dumnezeu a intervenit. O va face și în cazul tău. Are planul și timpul Său. Nu te teme, perseverează în credincioșie și

3. CREDE!

A fost o lecție grea pentru Zaharia și poate este o lecție grea și pentru noi. Versetul 20: „**Iată că vei fi mut și nu vei putea vorbi până în ziua când se vor întâmpla aceste lucruri, pentru că n-ai crezut cuvintele mele care se vor împlini la vremea lor.**“ Observați problema lui Zaharia - credința – „**n-ai crezut**“. Dar vă rog, subliniați două expresii: a) „**cuvinte care se vor împlini**“. Când Dumnezeu vorbește, El și împlinește. Dar observați a doua expresie: „**la vremea lor**“. Când Dumnezeu hotărăște o vreme, nimeni și nimic nu poate schimba cu ceva hotărârea lui Dumnezeu. Lucrurile

hotărâte se vor împlini până în cele mai mici detalii. Ai credință. De ce? Versetul 24 „**Peste câțva timp, Elisaveta, nevasta lui, a rămas însărcinată...**“ și versetul 57 „**Elisavetei i s-a împlinit vremea să nască; și a născut un fiu.**“ Dumnezeu a răspuns, chiar dacă părea imposibil. Și Elisaveta îl naște pe Ioan Botezătorul – cel mai mare om născut din femeie (Matei 11:11). Dumnezeu a intervenit, dar la timpul Lui. De ce? *Toate lucrurile sunt cu puțință la Dumnezeu... și toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede.*

Dacă și tu treci pe un drum greu, dacă nu mai vezi nicio ieșire, dacă pare imposibilă rezolvarea problemei, roagă-te, adu-ți povara înaintea lui Dumnezeu. *El purtata pe umerii Săi povara lumii, El poate lua chiar acum povara ta.* **1. Nu te teme. 2. Perseverează în credincioșie. 3. Crede că El va interveni.** Este adevărat că de multe ori nu înțelegem, planurile Lui nu sunt planurile noastre, dar am învățat că Dumnezeu nu greșește niciodată în ce face.

Fii treaz în toate lucrurile!

Epistola a II-a către Timotei este ultima scrisoare a apostolului Pavel, iar capitolul 4 este încheierea ei...

Dacă ar fi ca noi să ținem un ultim discurs sau să scriem o ultimă scrisoare, cât de atenți am fi la ceea ce am transmite prin acel mesaj, nu-i așa?

Apostolul Pavel știe că aceasta-i ultima lui scriere, fapt pentru care aprofundează și subliniază mai mult ca de obicei câteva problematici-cheie.

„Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus“, începe el și, ca și cum n-ar fi fost îndeajuns, continuă: „care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și Împărăția Sa“...

Ce crede Pavel că este important pentru Timotei, de fapt pentru toți credincioșii care rămân în urma sa? Care sunt acele îndemnuri vitale?

În primul rând, Pavel consideră că este foarte important să dăm atenția cuvenită Cuvântului lui Dumnezeu:

„propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și nelatimp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura.“ (2 Tim. 4:2)

Era nevoie să-i spună astfel lui Timotei, acesta fiind un bun mânuitor al Cuvântului? Era, pentru că tocmai aici dau faliment foarte mulți predicatori sau învățători: nu învață Cuvântul, nu aplică Cuvântul, nu se țin de Cuvânt!

Pavel anticipează ce se va întâmpla:

„Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.“ (2 Tim. 4:3-4)

Eliminându-se învățătura sănătoasă, cu ce este umplut acel gol? Cu lucruri care gâdila în mod plăcut urechile ascultătorilor, cu lucruri inofensive, care nu deranjează pe nimeni, care nu mustră, care nu corectează.

A venit deja vremea când oamenii își dau

învățători care le spun mai mult lucruri plăcute... Sunt o mulțime de mari predicatori care adună chiar și zeci de mii de naivi cărora nu le spun mai nimic din Cuvânt, ci le înșiră baliverne nostime.

Un predicator sau un învățător adevărat al Cuvântului va lua Biblia de la început până la sfârșit și o va analiza amănunțit. El va lua text după text, pentru că „*toată Scriptura este insuflată*” și fiecare cuvânt al lui Dumnezeu este „*încercat*”, este „*plin de putere*”. Așa se studiază Biblia, în totalitate! Astfel de frați sunt foarte rari, iar când apar sunt sabotajii de cei care nu vorbesc decât despre dragoste, care umplu timpul cu povestioare, cu ceva poante sau curiozități de pe internet etc.

În al doilea rând, atenție la slujbă!

„*Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba*” (2 Tim. 4:5), îndeamnă Pavel.

Numai Timotei a avut o slujbă? Fiecare credincios, având Duhul lui Dumnezeu, are daruri spirituale prin care Domnul îl așteaptă să slujească!

„*Împlinește-ți bine slujba!*” se adresează tuturor credincioșilor, pentru că fiecare dintre noi avem cel puțin o slujbă. Trist însă este că cei mai mulți credincioși ajung chiar și la sfârșitul vieții fără să fi înțeles care le-a fost chemarea și slujba!

Fiecare dintre noi are chemare pentru o lucrare pe care o poate face mai bine decât oricare altul, dar cei mai mulți se eschivează sau nu sunt interesați.

Dragul meu, tu te-ai gândit serios la ce isprăvnicie te-a chemat Dumnezeu?

În textul nostru sunt pomenite o serie de nume de-ale credincioșilor care au slujit și cu Evanghelia, dar și printr-o capacitate specifică. Crezi cumva că aceștia au fost trecuți în revistă de Pavel doar așa, de florile mărunții?

În al treilea rând, să fim atenți la felul cum ne sfârșim alergarea!

Fiecare dintre noi ar trebui să fie în stare să spună ca apostolul Pavel:

„...*sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură ... M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința.*” (2 Tim. 4:6-7)

Există o luptă bună în care se poate implica fiecare dintre noi. Să luptăm să ne îndeplinim chemarea pe care ne-a dat-o Dumnezeu, să ne cunoaștem slujba potrivită nouă, s-o îndeplinim cu dăruire, cu dedicare și să păzim credința.

Făcând așa, la sfârșit ne va aștepta cununa! Pavel spune:

„*De acum mă așteaptă cununa neprihănită pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept, și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.*” (2 Tim. 4:8)

Cununile nu sunt deci numai pentru apostoli, pentru că și alții iubesc venirea Domnului.

Ce-i caracterizează pe cei care iubesc venirea Lui?

Primul lucru este **sfințirea**:

„*Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat.*” (1 Ioan 3:3)

Un alt lucru este **dedicarea**. Nimeni nu poate susține că-L așteaptă pe Domnul, dacă este inactiv și leneș, neroditor.

Trist este că-n textul nostru apar și oameni cu alt fel de dedicări... Unul este Dima, care a părăsit Cuvântul și s-a împotmolit în alte tipuri de lucrări, iar altul este Alexandru Căldăraru, care a încercat să-l desființeze pe apostolul Pavel.

Depinde de noi în ce fel de slujbe ne desfășurăm! Istoria este plină de oameni care au început bine, dar care au sfârșit rău!

Ce-i important deci să știe fiecare creștin?

Că avem Cuvântul lui Dumnezeu la care trebuie să ținem cu cea mai mare seriozitate, că avem o slujbă specifică, dată de Domnul fiecăruia în isprăvnicie (și de care vom da socoteală într-o zi), slujbă pe care trebuie s-o ducem la bun sfârșit.

*****

Botezul în apă, simbolul îngropării împreună cu Hristos

Adeseori credincioșii nu știu ce au în Domnul Isus și trebuie să le arăți ce au. Este atâta bogăție în Domnul Hristos, că nimeni nu poate să-i pătrundă tot adâncul.

Apostolul Pavel spunea colosenilor: Dacă voi aveți totul deplin în El, de ce mai umblați după filosofie și după tăiere împrejur? În adevăratul lor înțeles, voi le aveți. De ce vă mai întoarceți la lucrurile începătoare? Voi aveți Duhul Sfânt care vă face să înțelegeți lucrurile duhovnicești. Aveți tăierea împrejur a lui Hristos, care stă în dezbrăcarea de trupul poftelor firii pământești.

„Fiind îngropați împreună cu El, în botez, în care ați fost și înviați împreună cu El prin credința în puterea lui Dumnezeu care L-a înviat din morți“ (Col. 2.12).

Știu că sunt de față și frați care au al doilea botez și nu vreau să lovesc în această încredințare a lor. Vă asigur că îmi cântăresc bine cuvintele, ca să nu-i jignesc cu ceva. Dar când vine cineva și vorbește despre botez celor ce au crezut, noi îi spunem: Îl avem, adică în înțeles duhovnicesc. Fie că sunt băgat în apă ca mic copil, fie ca om mare, simbolul îl am, dar ceea ce-mi trebuie este să-l am în duh. Dacă am pe Domnul Hristos, am botezul în Duh, sunt botezat cu Duhul Sfânt.

Atunci care este înțelesul botezului cu apă? Îngroparea: „fiind îngropați împreună cu El.“ Evreii aveau tăierea împrejur; dar apostolul le

spune în versetul 11 că nu este aceea făcută de mână, ci ea constă în dezbrăcarea de trupul poftelor firii pământești. Îngroparea, al cărei simbol este botezul cu apă, o am din moment ce L-am primit pe Domnul Isus și am fost născut din nou.

La Romani 6.3,4 spune: „Nu știți că toți câți am fost botezați pentru Isus Hristos, am fost botezați pentru moartea Lui? Noi deci prin botezul pentru moarte am fost îngropați împreună cu El, pentru ca după cum Hristos a înviat dintre cei morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.“

Romani 6 și Coloseni 2 stau în foarte strânsă legătură. În amândouă locurile se vorbește despre îngropare și despre înviere. Îngroparea înseamnă moarte. În alte părți, în loc de îngropare se spune că am murit împreună cu Hristos. În chip firesc toți știm ce este îngroparea, dar nu toți trec și la înțelesul duhovnicesc.

„Toate talazurile și valurile Tale trec peste mine“ (Ps. 42.7). Când trec talazurile și valurile peste cineva înseamnă că l-au acoperit, l-au îngropat. Când talazurile și valurile mâniei și pedepsei lui Dumnezeu au trecut peste Domnul Hristos, L-au îngropat. Lucrul acesta l-a făcut El pentru noi, dar și noi împreună cu El: „Ați fost îngropați împreună cu El.“ Când a murit Domnul Isus pentru mine, am murit și eu împreună cu El, m-am făcut una cu El în moartea Lui. Moartea Lui este moartea mea,

îngroparea Lui este îngroparea mea. Cine este îngropat este luat din ochii celorlalți, el nu mai există pentru lume; este îngropat, s-a terminat. Unii din lume nimeresc destul de bine câte o vorbă, numai că noi n-o prindem bine: „Te-am pierdut!“ „S-a dus și asta!“ „Ce om de viață erai, dar acum te-am pierdut!“ „Te-am pierdut“, adică pentru petrecerile noastre, pentru păcatele noastre, pentru stricăciunea noastră... Așa este. Iar dacă în vreun fel mai facem și noi ca lumea, auzi pe câte cineva zicând: „Așa fac pocăiții?“ Ei se așteaptă ca noi să nu mai existăm pentru lucrurile acestea.

Botezul cu apă: un simbol, ca și circumcizia (tăierea împrejur)

Simbolul material îl avem, alții îl repetă; dar înțelesul lui este îngroparea, adică să nu mai exiști pentru faptele firii pământești, iar prin înviere să exiști pentru Dumnezeu. Cum vedem, botezul cu apă este un simbol, și aici (Col. 2.11-12) este pus în legătură cu tăierea împrejur; și aceea tot un simbol este (Gen. 17.11). Tăierea împrejur nu se repetă, nici botezul nu trebuie să se repete. Dar nu vreau să stăruiesc asupra acestui lucru. N-are importanță când și de câte ori este făcut, ci dacă trăim cele ce ne vorbește botezul.

Botezul vorbește numai despre îngropare, nu și despre înviere. Credința însă te face una cu Domnul Isus: pe unde a trecut El, trec și eu. A stat El pe cruce sau a intrat El în mormânt, și eu am fost cu El. A înviat El, și eu am înviat cu El. Botezul nu este un simbol al învierii, ci „ați fost și înviați împreună cu El prin credință“ (v.12). Cu voi s-a petrecut deci o moarte și o îngropare, și pe acestea le simbolizează botezul; s-a petrecut însă și o înviere, iar aceasta este prin credință. Învierea nu s-a făcut deci nici prin inteligență, nici prin filosofie, nici prin practici religioase, ci prin puterea lui Dumnezeu care s-a arătat atunci când L-a înviat pe Domnul Isus din morți.

Botezul creștin este mărturia unui cuget

curat înaintea lui Dumnezeu: „Icoana aceasta închipuitoare vă mântuiește acum și pe voi, adică botezul, care nu este o curățire de întinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Hristos“ (1 Petru 3.21).

Cuvintele trebuie luate întregi, așa cum sunt, căci dacă le ciunțești iese o altă învățătură. De pildă: “icoana aceasta închipuitoare vă mântuiește acum și pe voi, adică botezul.” Dacă pui aici punct, atunci botezul te mântuiește, ceea ce este o mare rătăcire. Aici îl și explică, spunând: „El nu este o curățire de întinăciunile trupești, ci mărturia sau cererea, dorința unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Hristos.“ Nu ne lasă deci să dăm un alt înțeles, căci ne spune: „prin învierea lui Isus Hristos.“ Deci un cuget curat nu pot să-l am decât prin învierea lui Isus Hristos.

Epistola aceasta este scrisă în primul rând către evrei, și desigur și pentru credincioșii dintre neamuri. Ce a făcut botezul din mine, evreul? M-a despărțit de neamul meu peste care este mânia lui Dumnezeu.

Apostolii Domnului spuneau oamenilor din vremea lor să fugă de pedeapsa lui Dumnezeu care are să vină asupra poporului evreu. Poporul evreu spusese: „Sângele Lui să cadă asupra noastră și asupra copiilor noștri!“ (Matei 27.25). De aceea li se spune: „Ieșiți din mijlocul lor, despărțiți-vă de ei!“ Evreul făcea lucrul acesta prin faptul că primea botezul creștin. Acum Petru le spune să rămână în această despărțire.

Închei cu îndemnul dat în Romani 14.19: „Să urmărim lucrurile care duc la pacea și zidirea noastră.“ Pe acestea să le urmărim!

***

Acest material este mesajul fratelui Teodor Popescu rostit în Adunare, stenografiat și prelucrat de fratele Horia Azimioară. (Nota redacției.)

Scurta istorie a Bisericii din Pitești

Camprinanii 1926-1927, familia Vișineanu, căsătoriți de curând, ambii din Pitești, se hotărâsc să se mute în București, pentru ca soțul să-și poată găsi mai ușor un serviciu mai bun în meseria lui de mecanic auto.

Pentru că era harnic și priceput, tânărul a început să câștige bine de pe urma muncii sale și împreună cu soția sa au hotărât să pună de-o parte din bani, cu gândul să se întoarcă în locurile natale. Soția moștenise de la părinți un mic teren, iar acum tinerii voiau să-și construiască o casă în care să se retragă mai târziu, fiind legați de locurile copilăriei. Proveniți din familii modeste, fiind ei înșiși oameni modești, au reușit totuși să-și ridice o locuință în Str. Exercițiului nr. 4 din Pitești.

În timpul șederii în București au descoperit însă avuții mult mai de preț decât cele materiale. Prin intermediul unor cunoștințe, au fost invitați să participe la câteva Adunări de vestire a Evangheliei în str. Carol Davila nr. 49. Cu ceva timp în urmă, un fost preot ortodox, Tudor Popescu, inițiat în descifrarea Bibliei de un vestit teolog, Dumitru Cornilescu – cel care a tradus Cuvântul pe înțelesul poporului, într-o limbă română cursivă și accesibilă – s-au hotărât să vestească public Evanghelia.

Pentru aceasta, cei doi și-au sacrificat carierele de teologi, s-au expus unor mari riscuri și au suportat prigoniri. Cu orice risc și cu toate prigonirile dezlanțuite împotriva lor, cei doi au reușit să organizeze Adunări de vestire a Evangheliei în București, Ploiești, Câmpulung Muscel, Târgoviște, Rucăr, Schitu Golești, Lerești și în alte locuri.

În ceea ce-i privește pe cei doi tineri plecați din Pitești, ei s-au atașat de această lucrare a lui Dumnezeu, L-au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor și Stăpân, și primul lor gând a fost să aibă și ei în Pitești o Adunare de vestire a Cuvântului. Astfel, ei au pus la dispoziția Domnului casa nou-construită și în care nu se mutaseră încă.

Pe la sfârșitul anului 1929, tânăra familie s-a stabilit în Pitești, hotărâtă să-I slujească Domnului. Soția a rămas acasă să se ocupe de gospodărie, iar soțul făcea naveta la București, venind acasă o dată sau de două ori pe săptămână. Ei au început să mărturisească Cuvântul lui Dumnezeu și jertfa Domnului Isus rudelor, cunoștințelor, vecinilor și

oricăror altora cu care veneau în legătură.

Mărturisirea lor plină de dragoste pentru lucrarea lui Dumnezeu se baza pe dragostea lui Dumnezeu arătată în Domnul Isus, ce S-a dat ca jertfă de ispășire pentru mântuirea întregii lumi (Ioan 3, 14-16).

De asemenea, ținta celor ce mărturiseau, ca și a celor ce primeau Vestea Bună cu bucurie era ca toți cei ce primeau mesajul Evangheliei să se întoarcă la Dumnezeu, să-L primească pe Domnul Isus ca Mântuitor și Domn și, născându-se din nou, să devină oameni noi, spălați și iertați prin sângele Domnului Isus pe cruce pentru păcatele lor.

Lucrarea de întoarcere la Dumnezeu a început din familia V., și anume V.V. și I.V., frate și soră de trup, apoi și în familiile vecine, C.Z. și C.I.

Cu toții, fiind începători, dar plini de râvnă pentru Dumnezeu, au mărturisit felul cum au fost călăuziți. Pentru că nu se puteau aduna în mod oficial, veneau în casa de pe str. Exercițiului serile și în timpul liber. Credinciosul C.Z. cunoștea doi tineri religioși, C. I și T.I., care-L căutau pe Dumnezeu. Acești doi frați frecventau bisericile ortodoxe din Pitești și mergeau și la adunările Cultului Adventist care luase ființă în oraș. C.Z. i-a chemat pe cei doi tineri să vină și la adunarea lor mică din str. Exercițiului. Cei doi au venit și au rămas profund impresionati de ceea ce au auzit și L-au primit pe Domnul Isus în sufletul lor ca Mântuitor.

Aceste lucruri se petreceau în 1930, când credincioșii au reușit să se adune într-un mod mai organizat.

Fiecare era preocupat să aibă o Biblie, un Nou Testament și o carte de cântări creștinești. Cartea de cântări avea pe atunci 118 cântări și se puteau cânta mai puțin de jumătate.

Plin de râvnă, fratele A.V. a confecționat o ștampilă conținând o invitație pentru oameni de a participa la Adunările de vestire a Evangheliei pe care scria: „Se predică Evanghelia în Str. Exercițiului nr. 4, duminica, de la ora... și joi, de la ora...”. Ștampila aceasta era aplicată pe broșurile și tratatele pe care le împărțeau credincioșii gratuit.

Fratele A.V. era tânăr în credință și foarte entuziast. Împreună cu soția lui mărturiseau ceea ce credeau și îi întăreau și pe cei de curând întorși, astfel că bucuria și dragostea creșteau zi de zi. De asemenea,

fratele A.V. a fost binecuvântat și material și astfel a putut să-și procure un mijloc de transport cu care făcea zilnic curse București-Pitești, aducând cu aceste ocazii din București frați bine pregătiți care să poată face slujba de îndrumare și de creștere duhovnicească a credincioșilor. Printre aceștia a fost și fratele Tudor Popescu, care a ținut prima sa predică la Pitești din Luca 15, „*Pilda fiului risipitor*“. Acela a fost un mesaj pe care cel ce scrie aceste rânduri nu-l poate uita, deși au trecut de atunci 50 de ani. Îmi amintesc de predica aceea cum a fost rostită, cu nespusă râvnă și dragoste, în fața unui auditoriu de 20 de persoane.

Apoi adunarea din Pitești a fost vizitată și de alți frați păstori, în majoritate teologi, ca Gheorghe Cornilescu, Emil Constantinescu, Nicolae Tănase, Nicolae B..., Mihael B..., precum și Ștefan Azimioară, Lucian D... și alții.

În toamna aceluiași an, 1930, cu ajutorul Domnului Isus, Adunarea din Pitești funcționa normal și număra 50-60 de credincioși și credincioase. Toți erau hotărâți să-L urmeze pe Domnul Isus, cu toate că s-au dezlănțuit multe prigoane împotriva lor. Mai ales cei tineri au avut de suferit. Deși marea lor majoritate au rămas statornici, au fost și unii care au dat înapoi.

În același an, 1930, s-a dus vestea despre această adunare și în împrejurimile Piteștiului, mai ales în comuna Oarja. Cinci-șase familii de acolo au venit la Pitești, au auzit Evanghelia și s-au atașat cu hotărâre de învățăturile primite. Ei au vestit și altora din comună, astfel că s-a format și acolo o adunare a Domnului.

Dar, din nefericire, din cauza prigoanei, ca și a unor speculații greșite, această adunare s-a alipit de o altă învățătură, iar mișcarea inițială s-a stins. Prin 1931, datorită râvnei unor frați, în frunte cu V.M. și N.T., teologi originari din județul Argeș – Corbeni și Domnești –, dar și a altora, Adevărul Evangheliei s-a răspândit pe Valea Argeșului și pe Valea Valsanului, la Brădet, Mușătești, Vălsănești, Stroiești, Mălurenii, Domnești.

În primăvara anului 1931, un tânăr, C. P., care se întorsese la Domnul de un an sau doi, a fost încorporat într-un regiment din Pitești. Aflând că în orașul unde se găsea cu regimentul exista o Adunare creștină, a căutat să meargă la cea adunare în timpul liber de care dispunea. Aici el se simțea bine, se bucura și, pentru că se deschisese drumul Evangheliei și în comuna sa natală din județul Argeș, după eliberarea din armată s-a stabilit în

Pitești, renunțând să se mai întoarcă în București. El s-a putut bucura în continuare alături de frații din Adunarea din Pitești, adunare care creștea atât numeric, cât și duhovnicește.

În anul următor s-au adăugat alți și alți frați și surori, astfel încât camera pusă la dispoziție de fratele A.V. era neîncăpătoare, acesta hotărând să pună la dispoziția Domnului încă una. Bucuria creștea și se vedea pe fețele tuturor credincioșilor. A.V., plin de bucurie și de râvnă, punea la dispoziția adunării autobuzul său de circa 40 de locuri și astfel mergeau în alte localități, la București, Câmpulung, Târgoviște, Schitu Golești, Rucăr și în alte locuri când se organizau adunări generale. Duhul lui Dumnezeu era la lucru, credincioșii se înmulțeau. Fratele A.V. nu a pregetat să spargă două ziduri de la parterul locuinței și să amenajeze o sală de adunare mai mare. Cu toate acestea, spațiul era tot insuficient. În această situație, soții V. au hotărât să construiască în aceeași curte o sală de adunare mai mare și chiar s-au pus temeliele și a început construcția. Din cauza unor divergențe și a unor influențe potrivnice, proiectul acesta a fost însă abandonat.

Tot cam în acest timp (1933-1934) au venit în vizită la Adunarea din Pitești câțiva oameni din comuna Micești care, când au auzit Cuvântul, s-au întors la Dumnezeu. Cu multă dragoste și râvnă au dus Vestea Bună la ei în comună și s-a deschis și acolo o ușă pentru Evanghelie, înființându-se o adunare care a rezistat până în ziua de azi și care crește mereu. Printre frații care au început această lucrare sunt O. și I.V.

Adunarea din Pitești a fost supusă timp de un an sau doi mai multor încercări. Poliția a închis și a sigilat clădirea adunării, iar credincioșii au fost nevoiți să se adune prin case, întâlnirile desfășurându-se clandestin la frații I.M., P.R., G.V. Adeseori veneau frați din provincie cu căruțele, astfel că la frații P.R. și G.V. curtea era plină încă de sâmbăta seara, ca la un han de poposire. Acești frați primeau oaspeți de tot felul și se bucurau mult.

Tot în această perioadă adunările se țineau și sub cerul liber în Pădurea Trivale.

Materialul reprezintă o prelucrare realizată de sora Ortansa Stângă după notițele fratelui Constantin Iorgulescu.

Va urma

Albeștii de Muscel

Argeș

Centrul de Educație Creștină

PLANIFICARE SERII 2012

- 1. 9 iulie – 17 iulie – serie copii – fr. Zărnescu Ion – tel: 0722 609957*
- 2. 19 iulie – 27 iulie – serie copii – fr. Ion Florian – tel: 0724 356001*
- 3. 30 iulie – 7 august – serie copii – fr. Olaru Nicușor – tel: 0723 685787*
- 4. 9 august – 17 august – serie tineret – fr. Ianache Cornel – tel: 0724 514172*
- 5. 20 august – 28 august – serie tineret – fr. Istrate Nelu – tel: 0767 662222*

Pentru înscrieri, contactați-l pe fratele instructor coordonator de serie la numărul de telefon indicat, care poartă întreaga responsabilitate în organizarea și desfășurarea seriei.

Pentru preîntâmpinarea evenimentelor nedorite și pentru buna desfășurare a activității, pe perioada seriilor vă rugăm să respectați normele regulamentului de ordine interioară a C.E.C. – Albești.

La sosire în C.E.C. – Albești, obligatoriu, toți participanții seriei trebuie să prezinte avizele epidemiologice.

Prețul pentru un loc în tabără este de 260 lei.

În extrasezon C.E.C. – Albești, împreună cu C.C. – B.E.R., organizează cursuri biblice cu frații lucrători și cu frații începători pe calea credinței, coordonate de fratele Sergiu Iorgulescu – tel: 0755 317 880.

IMPORTANT!

În timpul sezonului de tabără și în extrasezon pot veni și familii de credincioși.

Doritorii pentru perioada din sezon, în limita locurilor libere, îl pot contacta pe fratele instructor coordonator de serie menționat sau B.E. – C.E.C. Albești.

În extrasezon se contactează direct : B.E.- C.E.C. Albești

*Vă așteptăm ,
C.E.C. Albești
Mamoc Luca, Nichifor Viorel
Telefon de contact: 0248 555 245 și 0348 525 106
martie 2012*